

Bayer Zsolt: Demars – A polgárháború el?érzete (1. rész)

2023 július 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Tessék mondani, miképpen lehetséges, hogy ennek hallatán Brüsszel nem intézett demarsot a románokhoz?

Úgy kezd?dött, hogy a románok úgynevezett demarsot intéztek a magyar miniszterelnökhöz, amelyben felsorolták, mir?l beszélhet, mir?l nem beszélhet, s amir?l beszélhet, arról hogyan beszélhet.

Ez önmagában nevetséges vagy vérlázító – mindenki döntse el maga, melyik.

Orbán Viktor – nagyon helyesen! – ismertette a románok intelmeit Tusnádon, s kommentálta azokat. Kommentjei közül pontosan abból lett botrány, amelyik a legszellemesebb volt, nevezetesen, hogy „ne emlegessen nem létez? román közigazgatási egységeket”, mire Orbán úgy reagált, „mi soha nem mondtuk, hogy Erdély és Székelyföld román közigazgatási egység”.

A mondat, de jure és de facto igaz. Ugyanis a románok nem képesek közigazgatási egységként kezelni ezt a két területet, amely két terület amúgy ezer éve természetes (közigazgatási) egység, ám a mindenkori román hatalom retteg ett?l, miképpen retteg az autonómiától is, éppen ezért Erdélyben és Székelyföldön ugyanazt a betelepítési és etnikai arányok megváltoztatására törekv? politikát folytatja, amelyet Ceausescu.

S hogy a magyar miniszterelnök szavai mögött ott bujkált az irónia? Ott. És ez a minimum, ami egy magyar miniszterelnökt?l elvárható egy ilyen ostobaság és megalázási kísérlet nyomán.

A románok demarsának másik nevetséges vagy vérlázító kitétele pedig az volt, hogy a miniszterelnök ne emlegessen kollektív kisebbségi jogokat. Tessék mondani, miért is ne? A XXI. századi Európai Unióban nem léteznek kollektív kisebbségi jogok? Ezt mikor és ki jelentette ki? Megkérdezték err?l a finnországi svédek vagy éppen a baszkokat? Tessék mondani, miképpen lehetséges, hogy ennek hallatán Brüsszel nem intézett demarsot a románokhoz?

A választ persze tudjuk...

Ennyit err?l.

Ami további figyelmet érdemel, az a magyarországi ellenzék és ellenzéki sajtó vérlázító viselkedése – most már nyugodtan elhagyhatjuk a nevetséges opciót.

El?ször is szögezzük le: ha a magyar külügy intézne ehhez hasonló demarsot a román miniszterelnöknek, akkor a románok – nagyon helyesen! – azonnal összezárnának, és az ellenzéki, valamint a kormánypártok egy emberként ítélnék el a történetet, nem különben a teljes román sajtó is.

A magyarországi ellenzék és a sajtója számára az ilyesmi ismeretlen és elképzelhetetlen. Ezek egy emberként üdvözölték a román demarsot, ki egyetértve, ki röhögve vette tudomásul, hogy egy uniós tagállam egy másik uniós tagállam miniszterelnökének meg akarja mondani, mir?l beszélhet és mir?l nem. Ezek, akik a szabadság lábball tiprásának és fasiszta diktatúrának kiáltják ki azt is, ha a magyar kormány nem ért egyet az óvodások és a kisiskolások (homo)szexuális „felvilágosításával”, most teljes mellszélességgel álltak a románok oldalára.

S még attól sem riadtak vissza, hogy a román széls?jobbnek szurkoljanak a magyarok ellenében, annak a román széls?jobbnek, amely magyar temet?t gyaláz meg az Úz-völgyében, s amely most odament Tusnádra magyart verni és ?rjöngeni. Mondanom sem kell, a magyarországi ellenzék és ellenzéki sajtó egyetlen egyszer sem írta le, hogy román széls?jobb, ebben az esetben a temet?gyalázók és magyargy?löl?k náluk „nacionalistává” szelídültek, és gyakorlatilag teljes egyetértéssel és szimpátiával fogadták mindazt, amit tettek. És akkor lettek volna a legboldogabbak, ha sikerül bejutniuk a táborba, és ott valódi atrocitásokra került volna sor.

Csodálkozunk? Nem csodálkozunk. Ezek ilyenek, és mindig ilyenek voltak. Már a Tusnádon megjelent és ott

vérlázító pofátlansággal jöv?-men?, aljas prekoncepcióikhoz anyagot gy?jt? ócska kis gazemberek láttán kinyílt minden normális ember zsebében a bicska, s olvasva „tudósításaikat”, nem lehetett nem észre venni, hogy ezek tényleg egy másik mozt néznek.

Ezek ilyenek és mindig ilyenek voltak.

Egy részük eo ipso haza- és nemzetáruló, ezért kapja fizetését és elismeréseit. Ezek prototípusa például a 444, a Telex meg a HVG stábja, vagy például az a Parászka Boróka, aki a tavalyi választások idején „megtalálta” lakása mellett a szeméttelen azokat a szavazólapokat, amelyek „elégtek”, de fura módon és valamiért mindegyiken csak az a rész maradt épen, amelyen el lehetett olvasni, hogy az adott „szavazó” éppen valamelyik ellenzéki pártra adta le a voksát – nahát, ugye milyen különös véletlen?

Annyira különös véletlen, hogy még a román rend?rség és ügyészség is kénytelen volt megállapítani, megrendezett akcióról volt szó.

Másik részük viszont egyszer?en csak hülye. Ebbe a csoportba tartozik például a transtelexes T?kés Hunor, csak remélni tudjuk, semmi köze sincs T?kés László családjához, s pusztán névrokonságról van szó.

Ezek „elemzéseikben” kivétel nélkül megállapították, hogy Orbán Viktor „kiégett”, „nincs mondanivalója”, „az összeomlás szélén áll”, s persze menetrendszer?en befutott a Lakmusz Soros-kommandója is, hogy elmagyarázza, mi nem úgy van, ahogy. Végtelenül izzadságszagú er?lködésük?l kénytelen vagyok ide idézni a kedvencemet, figyeljenek er?sen:

„Ami a családtámogatást illeti, ott a gyermeknevelési rátánk, ugye 1,2 százalék volt, ezt fölemeltük 1,5-re. De ahhoz, hogy a népességünk ne csökkenjen, ahhoz 2,1 kellene – mondta Orbán, majd hozzátette, hogy ebb?l is látszik, hogy nagy bajban vagyunk, ezért továbbra is minden energiát és költségvetési er?forrást a családpolitika irányába kell mozgósítani.

Több hazai és nemzetközi adatsort átnézve arra jutottunk, hogy az Orbán által említett számok stimmelnek, ám az, hogy a termékenységi ráta növekedése a jelenlegi kormány családtámogatási rendszerének köszönhet?, nem bizonyítható. (...) A KSH adatai szerint ez a szám Magyarországon 2010-ben valóban 1,25 volt, míg 2022-ben már 1,52.

Ha azonban megnézzük a 2010 el?tti éveket, akkor azt látjuk, hogy az 1950-es években, illetve az 1960-as és 1970-es évek második felében 2 felett volt a termékenységi arányszám; a 2000-es évek elején pedig 1,2-1,3 körül alakult. A mélypont 2011-ben jött el, akkor a termékenységi ráta 1,23 volt, majd lassan növekedni kezdett.”

Ja. És akkor még a Mohács utáni és a honfoglaláskori demográfiai helyzetr?l nem is beszéltünk. Szóval, kérem, miel?bb jelentkezzen, aki érti, mi köze van Orbán mondandójának az ötvenes meg hatvanas meg hetvenes évekhez, ha csak az nem, hogy ezek az idióták leírassák: „Ha azonban”...

És akkor nézzük meg azt is, mir?l nem esik szó ezek köreiből, mi az, amir?l nem fog értekezni a Lakmusz meg az összes többi. Idézetek következnek.

„Az Európai Uniónak néhány évtizede még az volt a terve, hogy a dollár, mint világpénz mellé fellépteti az eurót. Megnézhetjük, hogy hol van ma az euró. És volt egy olyan tervünk is, hogy Lisszabontól Vlagyivosztokig kell húzódnia egy nagy szabadkereskedelmi övezetnek, mit látunk ma, azt, hogy Lisszabontól legfeljebb Donyeck küls?ig húzódik a szabadkereskedelmi övezet. 2010-ben a világ össztermeléséhez az USA is és az Európai Unió is 22-23 százalékot adott hozzá, ma az USA 25-öt, az Európai Unió pedig 17-et. (...)”

A mi életünk kellemetlen igazsága az, hogy nincsenek állandó gy?ztesek és állandó vesztesek a világpolitikában. Még kellemetlenebb igazság, hogy a jelenlegi folyamatok Ázsiának és Kínának kedveznek, legyen szó gazdaságról, technológiai fejl?désr?l, vagy éppen katonai er?r?l. Még kellemetlenebb igazság, hogy a nemzetközi

intézményekben is változás történik. Ismerjük azt az összefüggést, hogy aki létrehozta a nemzetközi intézményeket, annak biztosítanak azok el?nyt. Kína pedig egész egyszer?en létrehozta a sajátjait, itt van el?ttünk a BRICS, az »Egy övezet egy út«, és itt van az Ázsiai Infrastrukturális Bank, amelynek a fejlesztési forrásai többszörösen haladják meg az összes nyugati ország fejlesztési er?forrásait.

Vagyis Ázsia, illetve Kína teljes nagyhatalmi öltözékben áll el?ttünk, van civilizációs hitvallása – ? a világegyetem központja –, és ez bel? energiát, büszkeséget, önbecsülést és ambíciót szabadít fel. Van távlatos terve, amit úgy fogalmaznak meg, hogy véget kell vetni a megaláztatás évszázadának, vagyis újra nagyvá tenni Kínát, hogy parafrázzáljuk az amerikaiakat. Van középtávú programja, vagyis visszaállítani azt a dominanciát Ázsiában, ami megvolt, mielőtt megjött volna a nyugat. És van ellenszere az USA f? fegyverével szemben, az USA f? puha hatalmi fegyvere, amit úgy hívunk, hogy egyetemes értékek. Ezeket a kínaiak egyszer?en kinevetik, azt mondják, ez egy nyugati mítosz, és az egyetemes értékekr?l való beszéd az valójában egy ellenséges filozófia a többi, nem nyugati civilizációval szemben.

És onnan nézve ebben van is valami igazság. Vagyis ma úgy élünk, hogy napról napra haladunk az összeütközés felé. A kérdés, hogy elkerülhet?-e az összeütközés. Err?l egyre több tanulmány és könyv lát napvilágot, én is ezekb?l dolgozom. Az egyik figyelemre méltó azt mondja, az elmúlt háromszáz évben tizenhat olyan eset volt, amikor a világels? hatalom mellé vagy elé egy új bajnok emelkedett. A rossz hír az, hogy a beazonosított tizenhat esetb?l tizenkett? háborúval végződött, és csak négy zajlott le békésen. (...)

Ha önök vetnek egy pillantást ma az Európai Unióra, Akkor az a benyomásuk alakulhat ki, hogy szorongás gyötri, és bekerítve érzi magát. Erre jó oka van. Az unió az körülbelül 400 millió ember, a nyugati világot ideszámítva egy másik négyszáz, vagyis 800 millió ember, akik körül ott van másik hétmilliárd. Az Európai Unió jól látja magát. Ez egy gazdag és gyenge unió. Egy olyan gazdag és gyenge unió, amely egy lázadó világot lát maga körül, zavaros lárma, régi sérelmek, sok éhes száj, brutális fejl?dés, óriási fogyasztás. Európába indulni kész milliók, Európa látja a Száhel-övezetben gyülekező embermilliók hullámát, amelyet, ha nem tudunk megállítani, átcsaphat a Földközi-tenger európai partjára. (...) S ha vetünk egy pillantást a Nemzetközi Valutaalap országlistájára, amely a gazdaságok mérete, a nemzeti GDP-k alapján állít fel rangsort, akkor azt látjuk, hogy a 2030-ra jelzett rangsorból kiesik a ma még az els? tizenben lévő Nagy-Britannia, Olaszország és Franciaország, és a ma még negyedik Németország a tizedik helyre csúszik vissza.

Ez a realitás. Ez a félelem, a bekerítettség érzés az uniókat az elzárkózás felé tereli, megijedt a versenyt?l. Olyan, mint egy kiöregedett bokszbajnok, mutogatja a régi bajnoki öveit, de többé már nem akar bemenni a szorítóba. (...) Az Oroszországgal szembeni politika is egy leválasztási kísérlet, a háborús szankciókkal leválasztották Oroszországot az európai gazdaságról. És persze Európát le lehet választani az orosz energiáról, de ez valójában hatástalan és illúzió, mert Oroszországot nem lehet elvágni a világ többi részér?l, az orosz nyersanyagot megveszi valaki más, mi pedig szenvedünk a háborús inflációtól, és elveszítjük a versenyképességünket.

Mondok önöknek két számot: az Európai Unió gáz- és olajimportjéért fizetett összeg, a kett? együtt az orosz háború el?tt háromszázmilliárd eurón volt, tavaly pedig hatszázötvenhárommilliárd. Tehát ma úgy akarunk versenyezni, hogy a korábbi energiaár több, mint kétszeresébe kerül az energia, miközben a világ többi részén a régi áron érhető el. Ez Európa vitája a következő évekre, nekünk magyaroknak erre kell berendezkednünk. Leválni vagy részt venni a nemzetközi versenyben. (...)

A nagy európai cégek nem akarnak leválni. Oroszországból sem akarnak kijönni. Fölapoztam a vonatkozó statisztikákat. Az 1400 legnagyobb nyugati vállalat nyolc és fél százaléka vonta ki a cégét Oroszországból. Nyolc és fél. A gyógyszeripar 88 százaléka ott maradt, az európai bányaipar 79 százaléka ott van továbbra is Oroszországban, az energetikai cégek 70 százaléka és a gyártó vállalatok 77 százaléka ott van ma is. És nem fogják kitalálni, a tavalyi évben az ott maradt nyugati cégek befizettek az orosz költségvetésbe három és félmilliárd dollárt. Innen nézve az a támadás, amit az ukránok indítottak a szegény, kicsi magyar OTP ellen, az nem más, mint a hungarofóbia megnyilvánulása, ezért vissza is kell utasítanunk. S akkor olyan ravasz kis európai stiklikr?l már nem is beszélünk, hogy váratlanul, egyetlen év alatt, a Németországból Kazahsztánba vitt áruk mennyisége kétszeresére növekedett. Vajon miért?"

Nos, akkor err?l szeretném látni a Lakmusz meg a többi nyomorult kimerítő elemzését. Vagy a német nagykövet

magyarázatát arról, miért táltosodott meg ennyire a kazah exportjuk. S persze tudjuk azt is, hogy a mai nyugati politikában, ha valaki tovább lát az orránál meg a holnapi Politico-vezércikk dörgedelmeinél, s esetleg évtizedes távlatokban képes gondolkodni, azt gy?lölük, akár a pestisest.

Ezzel amúgy nem kell, mert felesleges foglalkoznunk. Legyen a senkik problémája. Ám akad itt valami, ami mellett nem mehetünk el szó nélkül.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló